

Daniels bok – nummer etthundrasju

Den profetiska berättelsen: Från Jerobeam till Josia och återupprättelsen av de gamla stigarna

Jeff Pippenger

2024-02-29

År 1844 drog sig Förenta staternas protestanter tillbaka från den milleritiska rörelsen och intog sin profetiska ställning som en dotter till Babylon, förebildad av att Jerobeam inrättade ett förfalskat gudstjänstsystem när hans tio nordliga stammar skilde sig från Juda, det södra riket. Jerobeams två guldkalvar, den ena i staden Betel (som betyder ”Guds hus”/kyrkan), och den andra i Dan (som betyder dom/staten), var förebilder på det falska systemet av kyrka och stat som är en förebild för Förenta staterna. Alla beståndsdelarna i Jerobeams förfalskade system av kyrka och stat var utformade efter exakt samma struktur som framställdes i Arons uppror. Således var Jerobeams förfalskade gudstjänstsystem en avbild av Arons förfalskade gudstjänstsystem.

Jerobeams förfalskade system representerade det gudstjänstsystem som protestantismen upprätthöll när den skilde sig från den första ängelns rörelse och blev en dotter, eller en avbild, av påvedömet romerska vilddjur. Redan vid instiftandet av Jerobeams förfalskade system trädde en profet från Juda fram och konfronterade hans altare och falska gudstjänstsystem. År 1844, just vid inledningen av den avfälliga protestantismens roll i att upprätta ett gudstjänstsystem framställt som Roms dotter, gick milleriterna genom tro in i den himmelska helgedomens allra heligaste och erkände sabbaten, och utgjorde därmed en profetisk tillrättavisning mot Roms döttrar, vilka valde att fortsätta hålla fast vid märket på Roms auktoritet — söndagsgudstjänsten.

Profeten från Juda, som trädde fram inför Jerobeam, frambar där och då en profetia.

Och han ropade mot altaret genom Herrens ord och sade: O altare, altare, så säger Herren: Se, ett barn skall födas åt Davids hus, Josia till namn; och på dig skall han offra höjdernas präster, dem som tänder rökelse på dig, och människoben skola brännas på dig. Och han gav ett tecken samma dag och sade: Detta är det tecken som Herren har talat: Se, altaret skall rämna, och askan som är på det skall utgjutas. 1 Kung. 13:2, 3.

Profetian innefattade en fördubbling av ordet ”altare”. En fördubbling av ett ord eller en fras i profetian utgör en symbol för den andre ängelns budskap och utpekar därmed året 1844, då den andre ängeln anlände och protestantismen föll och blev en dotter till Babylon. Samtidigt gav profeten ett tecken, alldeles som milleriterna år 1844 igenkände sabbatens tecken. När Jerobeam i de följande verserna hotade profeten, blev hans hand förlamad, vilket således hänvisar till Babylons märke, som påtvingas antingen på pannan eller på handen, och som, när det mottas andligen, förlamar en människa för evigheten.

För denna studies syften betraktar vi den förutsägelse som profeten framlade, där det sägs att ”ett barn skall födas åt Davids hus, Josia till namn; och på dig skall han offra höjdernas präster, dem som tänder rökelse på dig, och människoben skola brännas på dig.” Josia betyder ”Guds grundval”

och representerar adventismens grundvalar, vilka byggdes just i den historia som förebildas av Jerobeams invigning av sitt falska gudstjänstsystem. Över det falska gudstjänstsystem som Jerobeam inrättade skulle Josia straffa de präster som gick i spetsen för den förfälskade gudsdyrkan.

Profeten var olydig mot Herrens befallning att inte återvända samma väg som han hade kommit till Jerobeams invigning och att inte äta eller dricka i Betel. När han åt den lögnaktige profeten i Betels mat framställdes han som en symbol för den död som skulle drabba dem som efter 1844 skulle välja att återvända till och äta av den avfälliga protestantismens läror och falska profetiska metoder, såsom detta framställs genom upproret år 1863. Dödsbädden för dem som gjorde uppror år 1863 skulle vara densamma som för den lögnaktige profeten i Betel. Dödsbädden för den avfälliga protestantismen var historien från den 11 augusti 1840 fram till 1844, då de, Guds tidigare utvalda folk, blev förbigångna och blev Roms döttrar. Den laodiceiska adventismens dödsbädd kommer också att ligga mellan den tidpunkt då den mäktige ängeln steg ner den 11 september 2001, såsom den hade gjort år 1840, och stunden för den stora jordbävningen, som representerar den snart kommande söndagslagen.

Den 11 september 2001 började beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och ängeln började gå genom Jerusalem och sätta ett tecken på pannan hos dem som suckar och ropar över de styggelser som begås i landet (Förenta staterna) och i kyrkan (laodiceisk adventism). Den 11 september 2001 blev fädernas synder, representerade genom Hesekiels fyra styggelser, närvarande prövande sanningar i den beseglignsprocess som då tog sin början.

Prövningen år 1863 berörde grunderna för Millerit rörelsen såsom de representerades av de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, vilka hade förkastats år 1863. Prövningen innebar en villighet eller ovillighet att återvända till Jeremias gamla stigar för att finna den sena regnets vila. Prövningen år 1888 var budskapet till den laodiceiska församlingen såsom det frambars av äldstebröderna Jones och Waggoner, vilket också var budskapet om rättfärdiggörelse genom tro.

År 1856 nådde budskapet till Laodicea för första gången millerit rörelsen, och det kom med det ökade ljuset om de "sju tiderna", men både den erfarenhet som representeras av botemedlen i budskapet till Laodicea och den profetiska historiens budskap förkastades år 1863. Erfarenheten representerades av synen (mareh) om "uppenbarelsen", och synen (chazon) om den "profetiska historien", vilka båda förkastades. Båda dessa syner hade funnit sin uppfyllelse den 22 oktober 1844, och nitton år senare förkastades de båda, ty Jesus identifierar alltid slutet med början.

Den 11 september 2001 blev prövningen av upproren 1863 och 1888 åter en prövande sanning, ty de var båda förbundna med Jeremias gamla stigar. På detta datum anlände budskapet om det sena regnet, och prövningen från 1919 anlände också, ty år 1919 framlades det falska evangeliet om en Kristus som är tom på varje profetisk relevans såsom ett förfälskat budskap om "fred och trygghet". När den mäktige ängeln i Uppenbarelsebokens artonde kapitel steg ned den 11 september 2001, uppfylldes verserna ett till tre, och verserna ett till tre representerar den "första röstens" budskap.

”Kommer nu påståendet att jag har förklarat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna som restes där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte äga rum när Herren reser sig för att på ett förfärande sätt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelsboken är en varning om vad som kommer över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag skall störtas ned genom Guds makts vridande och omstörtande. Av det ljus som givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnader skall falla. Scener skall äga rum, vilkas fasor vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Med ankomsten av ängeln i Uppenbarelsboken arton började det sena regnet att falla, och den ”profetiska debatt” som framställs i Habackuk kapitel två började. Debatten gällde två metoder för att förstå Bibelns profetior, samt ett falskt och ett sant budskap om det sena regnet. Debatten avslutas när den ”andra rösten” i Uppenbarelsboken arton träder fram och anger början på Guds verkställande dom över det moderna Babylon och kallar Guds andra hjord ut ur Babylon. Den andra röstens ankomst markerar slutet på historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken representeras av den fjärde styggelsen, som i sin tur representerar den fjärde och sista generationen av laodiceisk adventism när den böjer sig ned för solen vid den snart kommande söndagslagen.

Den avfälliga protestantismens dödsbädd, mellan ängelns nedstigande och den stängda dörren år 1844, förebildade den laodiceiska adventismens dödsbädd mellan ängelns nedstigande och den stängda dörren i den snart kommande söndagslagen. Profeten från Juda blev begraven i samma grav som den lögnaktige profeten i Betel, och när kung Josia inledde sin reform stod han inför just den graven. Reformen under kung Josia, vars namn representerar ”Guds grundvalar”, började när Gud började leda sitt folk i de sista dagarna tillbaka till grundvalarna den 11 september 2001. Hans reform hade börjat när verket med att återställa templet togs upp.

Och det skedde i kung Josias artonde regeringsår, att kungen sände skrivaren Safan, son till Asalja, son till Meshullam, till Herrens hus och sade: Gå upp till översteprästen Hilkia, så att han räknar samman det silver som har förts in i Herrens hus, vilket dörrvaktarna har samlat in av folket. Och låt dem överlämna det i händerna på dem som utför arbetet, dem som har tillsyn över Herrens hus; och låt dessa ge det åt dem som arbetar i Herrens hus, för att laga skadorna på huset, åt timmermän, byggmästare och stenhuggare, och för att köpa timmer och huggen sten till att sätta huset i stånd. Men någon redovisning krävdes inte av dem för de pengar som hade överlämnats i deras hand, eftersom de handlade troget. Och översteprästen Hilkia sade till skrivaren Safan: Jag har funnit lagboken i Herrens hus. Och Hilkia gav boken åt Safan, och han läste den. Därefter kom skrivaren Safan till kungen och avlade rapport till kungen och sade: Dina tjänare har tagit hand om de pengar som fanns i huset och överlämnat dem i händerna på dem som utför arbetet, dem som har tillsyn över Herrens hus. Och skrivaren Safan underrättade kungen och sade: Prästen Hilkia har gett mig en bok. Och Safan läste den inför kungen. Och det skedde, när kungen hörde orden i lagboken, att han rev sönder sina kläder. Och kungen befallde prästen Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas son, och

skrivaren Safan samt Asaja, en av kungens tjänare, och sade: Gå och rådfråga Herren för min skull och för folkets och för hela Juda skull angående orden i denna bok som har blivit funnen; ty stor är Herrens vrede som har upptänts mot oss, därför att våra fäder inte har lyssnat till orden i denna bok och inte gjort i enlighet med allt som är skrivet om oss. 2 Kungaboken 22:3–13.

Förutsägelsen att ett barn skulle födas med namnet Josia identifierar den 11 september 2001, då den mäktige ängeln steg ned och ledde sitt folk i den sista tiden tillbaka till de gamla stigarna. Denna nedstigning hade förebildats genom samme ängels nedstigning den 11 augusti 1840. Båda nedstigningarna markerade uppfyllelsen av en profetia om islam. Den historiska person vars namn är förbundet med att i förväg identifiera och offentliggöra den förutsagda uppfyllelsen av tidsprofetian om islam, som återfinns i Uppenbarelseboken kapitel 9 vers 15, var Josia.

I båda ängelns nedstigningar i Uppenbarelsebokens kapitel tio respektive arton är namnet ”Josia” markerat. Josiah Litch frambar budskapet om islam, vilket uppfylldes den 11 augusti 1840, och den 11 september 2001 uppfylldes profetian om födelsen av ett barn vid namn Josia, vilken hade framställts av den olydige profeten i Jerobeams historia, inom laodiceisk adventism, när ängeln ledde sitt folk i den sista tiden tillbaka till den grundläggande historien där konfrontationen mellan den olydige profeten och Jerobeam hade nått sin uppfyllelse. Det bibliska vittnesbördet identifierade en förutsägelse om en kommande Josia, och när den historia som förebildades av den olydige profeten upprepades år 1844, införlivades hans förutsägelse av namnet återigen i den profetiska framställningen.

Den 11 september 2001 led Lejonet av Juda stam sitt folk i den sista tiden tillbaka till Jeremias gamla stigar, vilka representerade de fyrtiosex år under vilka Förbundets Ängel hade uppfört ett tempel som han plötsligt skulle komma till den 22 oktober 1844. Josia hade upptäckt Moses förbannelse när han inledde arbetet med att reparera templet. De etthundrafyrtiofyra tusendes verk framställs av Jesaja som ett återupprättelseverk.

Och de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall åter resa upp de forna ödeläggelserna, och de skall återställa de ödelagda städerna, de ödeläggelser som har varat i många släktled. Jesaja 61:4.

Josias verk med att reparera och återupprätta templet är det verk som Jesaja identifierar som fullbordat av Guds folk i den sista tiden, ty alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de själva levde. Detta verk förebildades också av dem som drog ut ur Babylon på Esras tid.

Ty vi voro trälar; men vår Gud har icke övergivit oss i vår trälldom, utan har låtit oss finna barmhärtighet inför Persiens konungar, för att giva oss nytt liv, för att upprätta vår Guds hus och för att återställa dess ruiner, och för att giva oss en mur i Juda och i Jerusalem. Esra 9:9.

Det verk som utfördes genom Esra fullbordades när de hade kommit ut ur Babylon, och det representerar det tempelåterställelseverk som Josia utförde, det verk som Jesaja identifierar som Guds folk i den sista tiden, och det började den 11 september 2001. I Uppenbarelseboken identifierar Johannes också detta verk.

Och rösten som jag hade hört från himlen talade åter till mig och sade: Gå och tag den lilla bok som är öppen i handen på ängeln som står på havet och på jorden. Och jag gick till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt som honung. Och jag tog den lilla boken ur ängeln hand och åt upp den; och i min mun var den söt som honung, men så snart jag hade ätit den blev min buk bitter. Och han sade till mig: Du måste åter profetera om många folk och nationer och tungomål och kungar. Och jag fick en rörstav lik en mätkäpp; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillbedja däri. Men förgården utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta den; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skola de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Och jag skall ge åt mina två vittnen att profetera i ett tusen två hundra sextio dagar, klädda i säcktyg. Uppenbarelsboken 10:8–11:3.

I detta avsnitt representerar Johannes milleriterna, som hade ätit det budskap som fanns i ängeln hand när Han steg ned den 11 augusti 1840, men som också hade lidit den bittra besvikelsen den 22 oktober 1844. Där Johannes stod vid den bittra besvikelsen år 1844 fick han veta att han, såsom en symbol för Guds folk i den sista tiden, måste upprepa den erfarenhet som representerades av 1840 till 1844 och därmed peka fram mot den 11 september 2001 och till den snart kommande söndagslagen. Han fick höra: ”Du måste profetera igen inför många folk och folkslag och tungomål och kungar”, vilket representerar att hela världen upplyses när ängeln stiger ned i Uppenbarelsboken arton, då Uppenbarelsboken kapitel tio upprepas historia — ”rad på rad.”

I samband med att identifiera den historia som skulle upprepas när Guds folk i den yttersta tiden åter profeterade, blev Johannes tillsagd att ”stå upp och mät” Guds tempel. Hans ”mätning” angavs uttryckligen, ty han hade placerats i året 1844, där hans mage gjordes bitter genom besvikelsen den 22 oktober. Han blev tillsagd att mäta templet, men att lämna förgården åt sidan, vilken han fick veta representerade hedningarnas tid, då de skulle trampa ned förgården i ett tusen två hundra sextio år. De ett tusen två hundra sextio åren slutade år 1798. Johannes skulle börja sin mätning år 1798 och lämna de föregående ett tusen två hundra sextio åren åt sidan, då det andliga templet och det andliga Jerusalem hade blivit nedtrampade. Han stod vid besvikelsen år 1844, så från 1798 till 1844 är det fyrtiosex år. Dessa fyrtiosex år representerar templet.

När Johannes, såsom Guds folk i den sista tiden skulle profetera på nytt, såsom de hade gjort från 1840 till 1844, skulle de börja när ängeln steg ned vid uppfyllelsen av en profetia om islam. Deras verk att profetera på nytt skulle kräva ett verk av att mäta templet, och det verket skulle representera en undersökning av de ”gamla stigarna”, vilket var den historia som representerades av ”templet”, som började vid ändens tid år 1798 och slutade med den stora besvikelsen 1844. När de började sitt verk med att undersöka Jeremias gamla stigar, vilka är Johannes ”tempel om fyrtiosex år”, återfanns Moses förbannelse i bråten som låg utspridda över hela templet, och förutsägelsen om den kommande Josia uppfylldes. Josias verk identifieras också åter av Jesaja:

Och de som utgår från dig skall bygga upp de gamla ödeplatserna; du skall upprätta grundvalarna från många generationer, och du skall kallas den som murar igen rämnan, den som återställer stigarna, så att man kan bo i landet. Jesaja 58:12.

Guds folk i den sista tiden skulle återställa ”stigarna att bo på”, vilka är Jeremias ”gamla stigar”. De skulle bygga upp de uråldriga ödeplatserna, såsom arbetarna i Josias och Esras historieskildringar fullbordade. De skulle tillämpa metodiken ”rad på rad”, ty de skulle inte endast ”resa upp” adventismens grundläggande historia, vilken representeras av templet på fyrtiosex år, utan därigenom skulle de ”upprätta många generationers grundvalar”. De skulle urskilja att varje reformrörelse representerar ett grundläggande verk, att ”rad på rad” utpekar de sista dagarnas grundvalar från 1798 till 1844. De skulle laga ”bräsch”, och bräsch betecknar det första brottet i ett kärl eller en mur som öppnar vägen för vidare fördärv. Den ”bräsch” som skulle lagas var upproret år 1863.

När Josia anlände den 11 september 2001 återvände Guds folk i den sista tiden till Jeremias gamla stigar och började mäta den milleritiska historien. De upptäckte ”bräsch”. De identifierade sanningen om juvelerna i Millers dröm, medan de byggde upp ”de urgamla ödeplatserna”. De upptäckte ”de sju tiderna”, såsom Josia hade gjort, och de återupprättade sanningen i Tredje Moseboken tjugosex och reste sålunda ”upp de forna förödelserna”. När de återupprättade den ”första” och den ”sista” förödelserna i Tredje Moseboken tjugosex, insåg de därefter att den ena slutade år 1798 och den andra år 1844. Således var deras verk att resa upp de forna förödelserna just den ”mätstång” som gavs åt Johannes och som gjorde det möjligt för honom att mäta templet.

Lejonet av Juda stam ledde sitt folk tillbaka till de gamla stigarna, så att de kunde finna budskapet om det sena regnet, och budskapet om det sena regnet är islams budskap i det tredje veet. När de slutligen upptäckte Habackuks två heliga tavlor, såsom de framställs genom pionjärdiagrammen från 1843 och 1850, såg de att grunden innefattade de ”tre veen” i Uppenbarelseboken kapitel åtta, och att det andra veet hade avslutats i den grundläggande historien där det milleritiska templet hade uppförts. De insåg då att förståelsen av regeln om profetiornas trefaldiga tillämpning tidigare hade blivit etablerad av Lejonet av Juda stam, för att de, när de återvände till Jeremias gamla stigar, skulle kunna känna igen ”vilan och vederkvickelsen”, vilket är budskapet om det sena regnet i det tredje veet, som identifieras och fastställs tillsammans med de två vittnena i det första och andra veet.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Fienden söker avleda våra bröders och systrars sinnen från arbetet med att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans spetsfundigheter är avsedda att leda sinnena bort från stundens faror och plikter. De värderar som intet det ljus som Kristus kom från himlen för att ge Johannes åt sitt folk. De lär att de händelser som ligger alldeles framför oss inte är av tillräcklig betydelse för att ägnas särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung om intet och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet, i det att de i stället ger dem en falsk vetenskap.

”Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den.” Jeremia 6:16.

”Låt ingen försöka rycka undan grunderna för vår tro — de grunder som lades i början av vårt verk genom bönfyllda studier av Ordet och genom uppenbarelse. På denna grund har vi byggt

under de senaste femtio åren. Människor må mena att de har funnit en ny väg och att de kan lägga en starkare grund än den som har lagts. Men detta är ett stort bedrägeri. Ingen kan lägga en annan grund än den som har lagts.

”I det förgångna har många företagit sig att bygga upp en ny tro, att upprätta nya grundsatser. Men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart, ty den var inte grundad på Klippan.

”Måste inte de första lärjungarna bemöta människors utsagor? Måste de inte lyssna till falska teorier och sedan, när de hade gjort allt, stå fasta och säga: ’Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd’? 1 Korintierbrevet 3:11.

”Så skall vi hålla fast vid begynnelsen av vår tillförsikt orubbligt intill slutet. Ord av kraft har sänts av Gud och av Kristus till detta folk och fört dem ut från världen, punkt för punkt, in i den klara belysningen av den närvarande sanningen. Med läppar vidrörda av helig eld har Guds tjänare förkunnat budskapet. Det gudomliga tilltalet har satt sitt sigill på den förkunnade sanningens äkthet.” Testimonies, volym 8, 296, 297.